

[Morten Lange.]

til, at sådanne forhandlinger burde genoptages under andre og mere præcise former. Men det var jo i virkeligheden klart inspireret af, at den højtærede minister fortalte os, at der skulle være gode chancer for, at man kunne forhandle sig til rette om sagerne.

Det forekommer mig i øvrigt, at det ærede medlem hr. Anker Jørgensen lidt senere i sin tale kom til samme slutning, hvorved det på glimrende vis lykkedes ham først at sige, at der ikke kunne opnås et forhandlingsresultat, og derefter mene, at det kunne der sikkert nok alligevel. Det er min overbevisning, at vi ved en alvorlig påmindelse her fra det høje ting ville kunne få de to parter til at nå frem til et forhandlingsresultat, som parterne kunne være tilfredse med, uden at vi behøvede at skride til ekstraordinære foranstaltninger såsom voldgift o. lign., der ikke har hjemmel i de pågældende overenskomster.

Jeg tror, vi må gøre os klart — det er i hvert fald blevet ganske klart for mig — at når disse vanskeligheder er opstået, skyldes det, at telefonselskabernes personalepolitik, formodentlig i væsentlig udstrækning, er brudt sammen, samtidig med at man er blevet forsinket med automatiseringen. Det er det, der giver selskaberne vanskeligheder, som de ikke har kunnet tage sig sammen til at løse selv, og som de derfor beder folketinget om at hjælpe til med at klare. Det er sager, som ikke ordnes i en håndvendning, og jeg er ikke sikker på, at den mæglingsmand, man måtte komme frem til, og de forligsdommere, man derefter eventuelt vil appellere til, har nogen chance for at klare så grundlæggende problemer.

Jeg kunne naturligvis, hvis jeg var optimist — og det er jeg somme tider — læse med glæde, at udvalgets flertal har været enigt om, at afgørelserne for telefonstanden skulle ske under hensyn til de særlige forhold inden for standen og under hensyn til, hvad der ellers er skik inden for offentlig virksomhed. Jeg er ikke i tvivl om, at man, hvis man gjorde det, var nødt til at gå ret vidt i de forslag, man måtte lægge frem til den endelige afgørelse. Jeg er bange for, at de fromme ønsker ikke helt slår til. Jeg er først og fremmest af den opfattelse, at det er én sag, som for-

modentlig vil trænge til og nødvendiggøre en mere omfattende behandling end den, der kan finde sted i løbet af en måned.

Men det er fortsat også min opfattelse — og den er blevet yderligere bestyrket ved de oplysninger, vi har fået fra alle sider — at i denne sag må det, for at en fornøftig mæglingsaktion bliver gennemført, være nok, hvis folketinget stiller faciliteter, rammer til rådighed. Det er ganske unødvendigt på nuværende tidspunkt at skride til voldgift. Der har været al mulig anledning til at få en fredelig ordning af denne sag, og jeg er ikke i tvivl om, at en mægling meget nemt, hvis den højtærede trafikminister ville vise sig en lille smule hjælpsom, kunne lykkes. Så behøvede man ikke at lade voldgiftsspøgelser rasere rundt i denne sag.

Iver Poulsen: Som jeg i går ved første behandling sagde, er de uafhængige principielt imod voldgiftstanken. Jeg sagde dog også, at vi, hvis man kom til at stå i en akut situation, hvor livsvigtige samfundsinteresser trues, er rede til at fire på princippet. Det gør vi altså, men jeg understreger — som jeg også sagde det i går — at når vi gør det, er det fordi, vi står i en ganske ekstraordinær situation og i denne ekstraordinære situation kan vi altså støtte det foreliggende lovforslag.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg skal gøre det ganske kort. Allerførst vil jeg gerne takke udvalget for det meget hurtige og, synes jeg, også grundige arbejde, det har udført.

Som det er kommet til udtryk her ved debatten og i de forskellige ærede ordføreres indlæg, har der i udvalget været ønske om visse ændringer. Jeg har tiltrådt disse, selv om jeg ikke er helt sikker på, at det giver bedre mulighed end det oprindelige lovforslag for at løse de vigtige problemer, der foreligger på dette område. Det er imidlertid mit ønske, at der nu i fællesudvalget virkelig vises forhandlingsvilje fra begge sider, således at man så langt som muligt kan opnå enighed direkte mellem parterne.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til den mindretalsindstilling, der foreligger, kun sige, at jeg for så vidt ikke havde ventet, at det ærede medlem hr. Morten